

P I T A N J A I O D G O V O R I

JEZIK NAŠ SVAGDAŠNJI

Čitatelj nam je R. J. iz Zadra postavio više pitanja na koja traži odgovor u Jeziku. Ovim člankom udovoljavamo njegovu traženju. Pitanja su raznorodna pa se i odgovara u nekoliko odvojenih cjelina.

1. O deklinaciji mjesnih imena KALI i SALI

Čitatelj R. J. kaže: „Primijetio sam da mnogi pisci, osobito novinari, ne znaju kako se dekliniraju imena mjesta SALI, KALI i pišu: ... u Kaliju, iz Salija itd.”

O mjesnim imenima *Kali* (na otoku Ugljanu) i *Sali* (na Dugom otoku) u zadarskom kraju pisao je pisac ovih redaka još god. 1976. u tadašnjoj Vjesnikovoj rubrici JEZIČNE DILEME (Vj. od 3. II. 1976, str. 12) pa se ovdje (zbog trajne aktualnosti pitanja) prenose ili prepričavaju, s malim dopunama, dijelovi tada objavljenoga članka.

Mjesta su *Kali* i *Sali* poznata „ribarska gnijezda”: u *Salima* je tvornica ribljih konzervi „Mardešić” s vlastitim ribarskim pogonom, u *Kalima* je ribarski pogon tvornice ribljih konzervi „Adria” iz Zadra. Oba su ta mjesta poznata i po svojoj turističkoj ponudi, a blizina Zadra i Kornatskog otočja (koje je skupa s uvalom Telašćica na Dugom otoku nedavno proglašeno nacionalnim parkom) čini ih turistički posebno privlačnima. Zato o tim mjestima dosta (i sve više) čitamo i čujemo, no nerijetko se njihova imena krivo prenose, pa je razložno traženje našega čitatelja da o njima progovorimo i na stranicama Jezika.

Kali i *Sali* su paradigmatski dva rijetka zemljopisna imena u našem jeziku. Oba su množinski oblici i oba su ženskoga roda.

To znači da imaju množinsku promjenu imenica ženskoga roda (na konsonant) tipa *kost*, *noć*, *stvar* i sl. Kao što se zna, množina je tih imenica *kosti*, *noći*, *stvari*; upravo su takva množina i imena mjesta *Kali* i *Sali*. Kao što se npr. kaže: *gole kosti*, *duge noći*, *male stvari*, tako se također kaže: *ove*, *lijepe*, *turističke Kali / Sali*. Bilježeći i književni naglasak (koji polazi od dijalekatskoga) deklinacija je dakle tih imena mjesta ovakva:

N: ove *Kâli* / *Sâli* (kao: ove *stvâri*),

G: ovih *Kâli* / *Sâli* (kao: ovih *stvâri*),

D: ovim *Kâlima* / *Sâlima* (kao: ovim *stvârima*),

A: ove *Kâli* / *Sâli* (kao: ove *stvâri*),

V: ove *Kâli* / *Sâli* (kao: ove *stvâri*),

L: ovim *Kâlima* / *Sâlima* (kao: ovim *stvârima*),

I: ovim *Kâlima* / *Sâlima* (kao: ovim *stvârima*).

Pripominjemo da se gdjekad akuzativni (A), rjeđe i nominativni (N), oblik povodi za odgovarajućim (množinskim) nominativno-akuzativnim oblikom imenica ženskoga roda tipa *mreža*, pa kadšto taj oblik glasi: NA *Kâle* / *Sâle* (npr. *posjetio je Kale*, *vidio je Sale*; *Kale i Sale su otočka mjesta*). Treba, dakako, izbjegavati krivu upotrebu (nominativno-)akuzativnoga oblika.

Jezično je zanimljivo i to da se etnici (tj. imena stanovnika izvedena od imena tih mjesta) i ktetici (tj. pridjevi izvedeni od imena tih mjesta) prave od osnove s nepčanim završetkom, pa imamo (bilježeći i naglasak): *Kâljanin* / *Sâljanin*, *Kâljska* / *Sâljska* i *kâljski* / *sâljski* (s nepčanim *lj*), a ne *kâlski* / *sâlski* kako govore i pišu neupućeni.

Pogrešno je i to kad neupućeni shvaćaju mjesna imena *Kali* / *Sali* kao tuđe (tali-

janske) rječničke (imenske) tvorbe pa ih i dekliniraju po pravilima koja vrijede za dekliniranje riječi preuzetih iz tuđeg (talijanskog) jezika (npr. N *Kali* / *Sali*, G *Kalija* / *Salija*, D *Kaliju* / *Saliju* itd.

Ne valja:

Doputovao je iz Kalija / Salija.

Bio je u Kaliju / Saliju.

Ispravno je:

Doputovao je iz Kálī / Sálī.

Bio je u Kálima / Sálima.

Treba nastojati da se *ne zatiru* naši domaći padežni oblici tih imena mjesta, a najmanje je prihvatljivo kad se ta mjesna imena, gotovo s tisućgodišnjom hrvatskom jezičnom tradicijom, danas dekliniraju kao da su tuđa.

2. O deklinaciji i gramatičkom rodu mjesnih imena GRUSI i VRŠI

Čitatelj R. J. u nastavku dodaje i ovo: „Zanima me također kako se sklanjaju imena dvaju drugih mjesta u ovoj okolici, i to: GRUSI i VRŠI. Mislim – kaže dalje taj čitatelj – da su ta imena plurali imenica muškoga roda”.

Mjesta *Grusi* i *Vrsi* nalaze se na koprenom dijelu zadarskoga područja: *Grusi* u blizini samoga Zadra (u dotursko vrijeme samostalno selo, danas zaselak mjesta Briševa), *Vrsi* u predjelu drevnoga, starohrvatskoga grada Nina. Prema jezičnom osjećanju samih mještana, imena su tih mjesta postanjem jasna: u osnovi je prvoga (domaći izgovor *Grūsi*) stara riječ *gruh*, s temeljnim značenjem 'kamenje sitno, stučeno' (usp. AR s. v.), dok je u osnovi drugoga (domaći izgovor *Vřsi*) riječ *vrh*, u temeljnom značenju 'brežuljak, brdo, vis, glavica, planina' (usp. AR s. v.).

Pošto smo utvrdili podrijetlo i temeljni lik navedenih mjesnih imena, moramo reći da ni njihova deklinacija ni njihov gramatički rod nije u skladu s očekivanjem.

Kao što je, naime, poznato, u mjesnih se imena (i općenito u toponima) često gubi značenje riječi pa se ta imena često i gramatički osamostaljuju, tj. ne ponašaju se kao polazne riječi i ne slijede uvijek razvoj riječi od kojih su nastala. Mjesna imena *Grusi* i *Vrsi* nisu dakle (prema očekivanju) „plurali imenica muškoga roda” kako misli i naš čitatelj R. J., nego su plurali imenica ženskoga roda tipa *kost*, *noć*, *stvar* (plural: *kosti*, *noći*, *stvari*) isto onako kao i mjesna imena *Kali* i *Sali*. Govori se, dakle: *ove*, *naše lijepe Grusi / Vrsi*; postoje, na primjer, i *Gōrnjē Grūsi / Dōnjē Grūsi*.

Zabuna je u rodu nastala (kod neupućenih) zbog toga što su *Grusi* i *Vrsi* postanjem jasne tvorbe, a riječi od kojih potječu nisu ženskoga, nego su muškoga roda. Nije zato ništa neobično što mnogi nedovoljno upućeni govornici u Zadru i okolici doista doživljavaju i izgovaraju ta mjesna imena kao plural imenica muškoga roda. Zbog toga istoga razloga ima pri izgovoru tih imena i naglasnih neujednačenosti i kolebanja. Ne navodeći ovdje sve moguće (čakavske i štokavske, pa i čakavskoštokavske odnosno štokavskočakavske) dijalekatske izgovorne inačice, a uzimajući ipak u obzir naglasak imeničkoga tipa kojemu pripadaju (a koji je u skladu s izgovorom izvornih govornika, pa otuda i *Vřsi*, a ne *Vřsi*), deklinacija tih imena mjesta treba biti ova: NAV *Grūsi / Vřsi*, G *Grūsi / Vřsi* (glavna inačica: *Grūsi / Vřsi*), DLI *Grūsima / Vřsima*.

Otuda se, na primjer, govori:

Grusi / Vrsi su u zadarskom kraju.

Idem u Grusi / Vrsi.

Vraćam se iz Grusi / Vrsi.

Bio sam u Grusima / Vrsima.

Etnici su, ženski: *Grūšanka / Vřskinja* (glavne inačice: *Grūškinja / Vřšanka*), muški: *Grūšanin / Vřšanac* (s inačicom *Vřšanin*). Ktetik je: *grūški / vřškī*. Ima i

drugih inačica, opet u skladu s navedenim i sličnim razlozima.

3. Deklinacija imena tipa *ŠIME*

Čitatelja R. J. nadalje zanima kako se deklinira vlastito ime *Šime* (*Jure* itd.). Opazio je – kako kaže – „da se ponekad govori i piše: *Šime*, *Šimeta*, *Šimetu*, *Šimeta* (itd.)”, a to po njegovu mišljenju nije dobro, pa moli o tome stručno mišljenje.

Dvosložna vlastita imena muškoga roda kao *Šime* (*Ive*, *Jere*, *Jure*, *Mile*, *Pave*, *Pere*, *Tone* ...) podudaraju se oblikom i naglasnom s dvosložnim vlastitim imenima ženskoga roda kao *Mare* (*Jele*, *Kate*, *Pave*, *Staše*, *Tone* ...) i imaju istu deklinaciju, i to deklinaciju imenica ženskoga roda na samoglasnik *-a* (kao: *baka*, *glava*, *hrana*, *trava*, *župa* ...), gdjekad i posve isti lik imena i za muški i za ženski rod (usp. između navedenih muških i ženskih imena likove *Pave* i *Tone*). Kao što je poznato, to su sve likovi iz kategorije hipokorističnih imena (tj. imena odmila), s karakterističnim naglasnim obilježjima.

Uzimajući u obzir i naglasak, deklinacija je dakle takvih imena ovakva: N *Šíme*, G *Šimē*, D *Šími*, A *Šímu*, V *Šíme*, L *Šími*, I *Šimōm*. To što se gdjegdje prema N *Šíme* govori G *Šimeta*, D *Šimetu* itd. ne ide u prihvaćenu književnojezičnu normu; to međutim može dobro poslužiti za stilsku karakterizaciju likova u književnim djelima (npr. po podrijetlu, po govornoj odnosno dijalekatskoj pripadnosti itd.), pa od toga u takvim djelima ne treba zazirati.

Ima međutim mjesnih dijalekatskih sredina (npr. dijelovi dalmatinskog čakavskoga područja) gdje se osim osnovnog lika imena kao N *Šime* proširio i lik kao N *Šimeto*. Razumije se da se taj imenski lik (kad se upotrebljava) mora deklinirati po tipu imenica svoje pripadnosti, dakle (uzimajući u obzir i pretpostavljen knji-

ževni naglasak): N *Šimeto*, G *Šimeta*, D *Šimetu*, A *Šimeta*, V *Šimeto*, L *Šimetu*, I *Šimetom*.

4. Deklinacija imena tipa *JURAJ*

Želeći dobiti odgovor o tome kako se deklinira ime *Juraj*, naš čitatelj R. J. pripominje da se ne može pomiriti s tim da je moguće kazati ili napisati „Vidio sam spomenik Juraja Strossmayera”.

U navedenom se čitateljevu primjeru o Strossmayeru i sadrži problem o imenu *Juraj*, a taj problem nije toliko morfološki (tj. kako se deklinira ime *Juraj*) nego je više u tome kakav glasovni sastav treba da imaju padežni likovi toga imena. Pitanje je konkretno u tome, treba li samoglasnik *a* iz nominativnog oblika *Juraj* smatrati postojanim ili nepostojanim. Ako je taj samoglasnik nepostojan, onda se gubi iz svih tzv. kosih padeža, pa je G *Jurja*, D *Jurju* itd., dakle onako kako smatra jedino prihvatljivim i naš čitatelj. U normalnu i stilski neobilježenu priopćavanju (usmenom i pismenom) to je doista i općeprihvaćena norma, pa bi i u navedenoj čitateljevoj rečenici trebalo stajati: „Vidio sam spomenik Jurja Strossmayera”. Ime se dakle *Juraj* ponaša kao mnoštvo drugih imenica (općih i vlastitih) muškoga roda s nepostojanim samoglasnikom *a* u našem jeziku (*Demetar -tra*, *Pavao < Paval -vla*, *Petar -tra*; *čavao < čaval -vla*, *fratar -tra*, *klinac -nca*, *krmak -mka*), tj. u deklinaciji gubi (nepostojan) samoglasnik *a*.

Treba ipak upozoriti da ima mjesnih govora gdje se onaj samoglasnik *a* u imenu *Juraj* smatra i doživljava kao postojani glas, pa je razumljivo da se tada i zadržava u čitavoj paradigmi. Poznato je da, na primjer, većina naših kajkavaca ne doživljava samoglasnik *a* u imenima tipa *Juraj* nepostojanim glasom (jer pretežiti dio kajkavaca ima kao nepostojani glas samoglasnik *e*).

U izvorima za Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika nalazimo: *Škola Kristuševa kerščanskoga navuka obilno puna po P. Juraju Mulih ...*, Zagreb, 1744; *Hrana nebeska vu pobožneh molitvah, litaniah, popevkah ...*, složena z trudom i skerbjnm Juraja Mulih, Zagreb, 1779; *Hrvati vu Zadaru. Vojnička igra z tremi pokazi*, 1822. Zato se u takvih govornika padežni likovi kao *Juraja, Juraju* doživljavaju kao pravilni, isto onako kao u riječi *običaj, običaja, običaju ...* ili u (prez)imenu *N Jedvaj, G Jedvaja, D Jedvaju* itd. (s postojanim samoglasnikom *a*). Osobito će stranci, koji nemaju naš jezični osjećaj, rado prihvaćati deklinaciju naših imena tipa *Juraj* u kojoj se zadržava (tj. u kojoj je postojan) samoglasnik *a*. Tako će, na primjer, Rus ili Poljak, pa i onda kad dosta dobro vlada našim jezikom, uglavnom ipak reći: „*Dobio sam pismo iz Zadara*” ili „*Bio sam u Zadaru*”. Nedavno smo mogli čitati i slušati da se i prezime austrijskoga kancelara (*Sinovac*) deklinira tako da se u njemu samoglasnik *a* ponaša kao postojani glas (N. *Sinovac*, G *Sinovaca*, D *Sinovacu* itd.); naime: sadašnji je austrijski kancelar podrijetlom gradišćanski Hrvat. Problem je dakle još i u tome da naša prezimena (a prezime je *Sinovac* – makar se u njemačkoj grafiji piše *Sinowatz* – postalo od naše opće imenice za obilježavanje vrste srodstva: N *sinovac*, G *sinovca*, D *sinovcu* itd.) mogu nositi i ljudi koji se osjećaju pripadnicima drugih naroda i ne poznaju naš jezik niti imaju naš jezični osjećaj. Ti i takvi razlozi potiču i obavezuju da se uvažavaju posebne okolnosti i da se razumiju i odstupanja od idealno shvaćene norme, kao što je i G *Juraja* itd. umjesto C *Jurja* itd.

5. O naglasku riječi SAHARA i ORBITA

O tome naš čitatelj R. J. kaže: „Pomom mišljenju je naglasak na prvom slogu, a ne na drugom”.

Ne znamo kakve je naglaske tih riječi (bilo na prvom, bilo na drugom slogu) naš čitatelj čuo, no očito je da njemu kao jezično zainteresiranom građaninu i čitatelju Jezika neki od mogućih naglasaka navedenih riječi „paraju uho”, pa otuda i njegova želja da i o tome sazna pravo stanje.

Riječi su *Sahara* (ime pustinje u Africi, a postoji i kao opća imenica *sahara*) i *orbita* (u temeljnom značenju: 'krivulja po kojoj se kreću nebeska tijela', dakle 'putanja') posuđenice u našem jeziku, pa su se morale izgovorno, dakle i naglasakom, prilagoditi našim riječima sličnoga glasovnog i tvorbenog sastava. Teoretski su moguće različite naglasne prilagodbe tih riječi (s naglaskom i na prvom i na drugom slogu). Ne ulazeći u ovoj prilici u šire tumačenje tih mogućnosti, zadovoljit ćemo se samim konstatacijama:

Riječ *sahara* (i ime *Sahara*) kao i riječ *orbita* uglavnom se naglašavaju ovako: *sàhara* – *Sàhara* i *òrbita* (kao npr. *pùstara*). Takav naglasak imaju te riječi u Matičinu, u Pravopisnom i u Klaićevu rječniku stranih riječi (osim što u Pravopisnom rječniku nema riječi *orbita*), pa se može smatrati da je to i naglasna norma za te riječi. Od *sàhara* – *Sàhara* pridjev je *sàharski*, a prema *òrbita* pridjev je *òrbitàlan*.

6. O naglasku riječi ČOVJEK

Naš čitatelj R. J. kaže da je po njegovu mišljenju „u svim padežima naglasak na prvom slogu”, ali je – kaže – opazio „da se negdje naglasak u svim padežima, osim nom. singulara, stavlja na drugi slog”, pa moli i o tome odgovor u Jeziku.

Nema sumnje da je naš čitatelj R. J. doista čuo ili da je mogao čuti oba načina naglašavanja padežnih oblika imenice *čovjek*. O tome se možemo obavijestiti i iz priručničke literature.

Jedan je način naglašavanja imenice *čovjek* s kratkouzlaznim (˘) naglaskom na prvom slogu u svim padežima (osim u vokativu, gdje je na prvom slogu kratkosilazni (ː) naglasak): N *čovjek*, G *čovjeka*, D *čovjeku*, A *čovjeka*, V *čovječe*, L *čovjeku*, I *čovjekom*.

Drugi je način naglašavanja te riječi takav da je kratkouzlazni naglasak (˘) na prvom slogu samo u nominativnom liku, dok je taj isti naglasak u likovima svih ostalih padeža na drugom slogu (osim, dakako, u vokativu, gdje je na prvom slogu kratkosilazni (ː) naglasak): N *čovjek*, *čovjeka*, D *čovjeku*, A *čovjeka*, V *čovječe*, L *čovjeku*, I *čovjekom*.

(Sasvim je sporadičan slučaj da je u čitavoj paradigmi, tj. u svim padežnim likovima, na prvom slogu kratkosilazni naglasak (ː): N *čovjek*, G *čovjeka*, D *čovjeku* itd.)

Oba su (prva dva) načina naglašavanja prihvaćena i u književnojezičnoj normi, ali uglavnom tako da je prvi način (N *čovjek*, G *čovjeka*, D *čovjeku* itd.) postao naglasnom normom i obilježjem književnog jezika u Hrvatskoj (hrvatskoga književnog jezika), dok je drugi način naglašavanja pretežno osobina i obilježje književnojezičnih izraza nekih sredina izvan područja SR Hrvatske.

7. O naglasku riječi (imena) JADRAN

Sličnu napomenu kao o riječi *čovjek* čitatelj je R. J. stavio i o riječi (imenu mora) *Jadran*. Misli da bi naglasak morao biti na prvom slogu (ne kaže koji naglasak) u svim padežima, a opaža da se negdje stavlja naglasak „u svim padežima (osim u

nominativu) na drugi slog” (ne govori ni sada o vrsti toga naglaska). Stoga je u nedoumici kako treba naglašavati to njemu (kao i svima nama) tako priraslo sru ime našega mora. To naše more danas se zove *Jadran* i *Jadransko more* i oba se lika mogu naglašavati na dva načina.

Polazišni lik *Jadran* može imati kratkosilazni naglasak (˘) u svim padežima na prvom slogu i dužinu (–) na drugom, dakle: N *Jādrān*, G *Jādrāna*, D *Jādrānu* itd. (kao: *dīnār*, *dvōrēd*, *gāvran*, *gōtūb*, *ribār* ...). To je najobičniji način naglašavanja imena *Jadran* u našim primorskim stranama pa ga možemo smatrati i temeljnim; takvo je naglašavanje imena *Jadran*, čini se, blisko i našem čitatelju iz Zadra. Prema tom naglasnom liku pridjev je *jādrānskī*; taj naglasak ostaje i u izvedenom paralelnom imenu našega mora: *Jādrānskō mōre*.

Osim navedenog načina naglašavanja proširen je i drugi način naglašavanja lika *Jadran*, i to (1) s kratkouzlaznim naglaskom (˘) u nominativno-akuzativnom liku na prvom slogu i s dužinom (–) na drugom slogu i (2) s dugouzlaznim naglaskom (ː) na drugom slogu u svim ostalim padežima (osim u vokativu, gdje je kratkosilazni naglasak na prvom slogu, a dužina na drugom): N *Jādrān*, G *Jādrāna*, D *Jādrānu*, A *Jādrān*, V *Jādrāne*, L *Jādrānu*, I *Jādrānom* (kao: *kōvāč*, *rūdār*, *sēljāk*, *tēžāk*, *vōjnīk* ...). Prema tom naglasnom liku pridjev je *jādrānskī*; taj naglasak ostaje i u izvedenom paralelnom imenu našega mora: *Jādrānskō mōre*.

Takvu pojavu dvojakoga naglašavanja iste naglasne jedinice imamo, na primjer, i u riječi *kotar*: N *kōtār* i *kòtār*, G *kòtāra* i *kotāra*, D *kòtāru* i *kotāru* itd.

Taj drugi način naglašavanja imena našega mora može se još čuti, ali na ograničenu prostoru jer je općenito proširen

prvi način, dakle: *Jādrān, Jādrānsko mōre*, pa drugi način postaje već dobroano stilski obilježen.

Božidar Finka

O VRSTAMA ŽIČARA

Ing. Ivan Pelz iz Zagreba, čitatelj veoma zainteresiran za jezična pitanja, poslao nam je nekoliko dopisa, a među ostalim i ovaj:

Još dok sam radio na republičkom Pravilniku o žičarama, nametala mi se dilema kako nazvati skijašku žičaru (njem. Schischlepplift) koju Slovenci zovu „vlečnica”. Iz slovenskoga naziva izveden je i već u priličnoj uporabi hrvatski naziv „vučnica”, ali u nekim „materijalima” pojavljuje se i naziv „vučara”. Zanima me koji je izraz jezično pravilniji: vučnica ili vučara.

A kakav naziv da usvojimo mjesto slovenskoga „sedežnica” (njem. Sesselift)? Da li da prihvatimo slovenski naziv, koji se kod nas već prilično udomaćio (a zašto i ne bi, kraj tolikoga mnoštva turskih i ruskih riječi!?) ili izmisliti i upotrebljavati hrvatski izraz, npr. „sjedaćica”? Što savjetujete?

Gotovo istodobno, nezavisno od toga pitanja, stigao nam je dopis drugoga čitatelja u kojem se on pozabavio istim problemom. On u načelu prihvaća i naziv *vučnica*, ali kaže da je za sve žičare karakteristično da vuku pa misli da bi bilo dobro da se potraže bolji nazivi.

Budući da je za slov. *vlečnicu* (njem. Schlepplift, eng. skilift, fr. remonte-pente) glavno obilježje što skijaši stoje, to za taj pojam predlaže naziv *stojnica*. Za slov. *sedežnica* (njem. Sessellift, eng. chairlift, fr. télésiège, tal. seggiovia),

gdje skijaši i drugi putnici sjede, predlaže *sjednica*. Kako je svjestan da su obje riječi već zaposlene u jeziku i da im je to smetnja da se prihvate u novim značenjima, predlaže za prvu *stajaljka*, a za drugu *sjedaljka*.

Kako je naziv *žičara* obilježen žicom kao zajedničkim obilježjem, ne treba smetati što je žičara koja skijaše samo vuče nazvana *vučnica*. Kako praksa pokazuje, taj je naziv već prilično proširen pa mislim da nije potrebno tražiti drugu zamjenu niti upotrebljavati *ski-lift* kako se to katkad još čini.

Ne čini mi se točnom tvrdnja da je naziv *sedežnica* u nas već prilično udomaćen jer već dugo skupljam primjere, a *sedežnicu* u slobodnoj upotrebi nisam primijetio, zapazio sam samo jednom atributni naziv *sjedaća žičara* i jednom opisno: *žičara sa slobodnim sjedalima*. Slovenski naziv samo jekaviziran, *sjeđežnica*, ne možemo prihvatiti jer jasno pokazuje da pripada drugom jezičnom sustavu, a ponašeno u *sjednica* nema tvorbenoga uzora, iako je u načelu i praktično prihvatljiv naziv. Po sustavu je *sjedaćica*, kako predlaže I. Pelz, ili *sjedaljka*, kao što se predlaže u spomenutom dopisu. Dakako ako se to komu ne sviđa, nema zapreke da traži još bolji naziv jer sigurno nisu iskorištene sve jezične mogućnosti.

Sam I. Pelz u jednom drugom pismu kaže da su mu za *sedežnicu* došle na um još ove mogućnosti: *sjedaćnica, sjedalnica, sjedalara, stoličnica, stoličara*.

Ni nazivu *vučara* nema jezičnih prigovora, ali kako je već zaostao za vučnicom, može se upotrijebiti za posebnu vrstu žičara, npr. za žičaru koja vuče balvane.

S. B.